

MIKKELIN HIIPPAKUNNAN PIISPA

Saarna Savitaipaleen kirkon 100-vuotisjuhlassa 10.3.2024

Jeesus sanoi:

"Minä olen elämän leipä. Teidän isänne söivät autiomaassa mannaa, ja silti he ovat kuolleet. Mutta tämä leipä tulee taivaasta, ja se, joka tätä syö, ei kuole. Minä olen tämä elävä leipä, joka on tullut taivaasta, ja se, joka syö tätä leipää, elää ikuisesti. Leipä, jonka minä annan, on minun ruumiini. Minä annan sen, että maailma saisi elää."

Tästä sukeutui kiivas väittely juutalaisten kesken. He kysyivät toisiltaan: "Kuinka tuo mies voisi antaa ruumiinsa meidän syötäväksemme?" Jeesus sanoi heille: "Totisesti, totisesti: ellette te syö ihmisen Pojan lihaa ja juo hänen vertaan, teillä ei ole elämää. Mutta sillä, joka syö minun lihani ja juo minun vereni, on ikuinen elämä, ja viimeisenä päivänä minä herätän hänet. Minun lihani on todellinen ruoka, minun vereni on todellinen juoma. Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, pysyy minussa, ja minä pysyn hänessä. Isä, joka elää, on minut lähettänyt, ja niin kuin minä saan elämäni Isältä, niin saa minulta elämän se, joka minua syö. Tämä on se leipä, joka on tullut alas taivaasta. Se on toisenlaista kuin se ruoka, jota teidän isänne söivät: he ovat kuolleet, mutta se, joka syö tätä leipää, elää ikuisesti." Joh. 6:48-58

Rakkaat ystävät

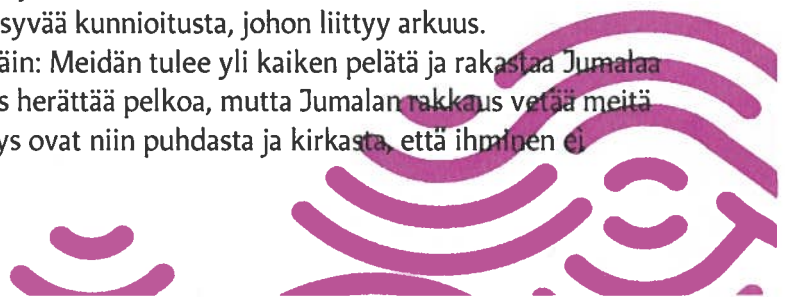
Täällä olemme koolla Savitaipaleen kirkossa, 100-vuotisjuhlassa. Tässä juhlassa kohtaavat monet eri aikakaudet. Päivän evankeliumi kertoo Jeesuksen ajasta maan päällä 2000 vuotta sitten. Tuohon aikaan leipä oli tärkein ravinnon lähde. Suurimmalle osalle ihmisistä leipää ei ollut riittävästi. Monissa kohden evankeliumeja tulee esille, että Jeesuksen opetuslapsia huolestutti, mistä he saisivat leipää. Sen ajan ihmisille se oli tavallinen, monta kertaa päivässä toistuva murhe. Ikävä kyllä edelleen se on monelle maailman ihmiselle jokapäiväinen murhe.

Tämä Savitaipaleen kirkko on miehieni kautta minulle läheinen paikka. Olen ollut täällä viimeksi miehieni suvun jäsenen hautajaisissa viime kesänä. Mutta olen käynyt täällä useissa muissakin perhejuhlissa. Tämän päivän evankeliumin äärellä mieleeni palaa erityisesti anoppini Anja, joka oli kotoisin täältä Savitaipaleelta. Hän muutti täältä Mikkelin Anttolaan, jossa minä liityin Parkkisten perheeseen. Ensimmäiset muistoni Anjasta liittyvät leipään. Hän leipoi ruisleipää leivinuunissa ja söimme vatsat kipeiksi tuoretta leipää paksulla voikerroksella. Ihania muistoja. Ja sehän oli maailman parasta ruisleipää, niin kuin äitien ja mummojen leipomat leivät yleensä ovat.

Anoppini Anja menehtyi nyt syksyllä. Mutta muistot hänen leipomastaan leivästään kantavat hänen lapsiaan, lastenlapsiaan ja meitä avioliiton kautta hänen lapsikseen tulleita edelleen. Myös leivän juuri on jäljellä - kälyni leipoo siitä leipää.

Täältä Savitaipaleen kirkosta mieleeni on painunut erityisesti tuo kirkon ulko-oven yläpuolelle kirjoitettu lause: Herran pelko on viisauden alku. Muistan, kun ensimmäisen kerran kävelin tuon tekstin ali ja mietin, että uskallanko astua kirkkoon ollenkaan! Tuo lause nimittäin saattaa kääntyä ihmismieleessä liian vaativaksi. Hebrean sanalla pelätä yare' on kahdenlainen merkitys. Se tarkoittaa pelonsekaista kauhua, mutta se tarkoittaa myös syvää kunnioitusta. Pelkoa sanan pelkomerkityksessä. Toisaalta pelko merkitsee syvää kunnioitusta, johon liittyy arkuus.

Vähäkateismus selittää ensimmäisen käskyn näin: Meidän tulee yli kaiken pelätä ja rakastaa Jumalaa ja turvautua häneen. Jumalan pyhyys saattaa siis herättää pelkoa, mutta Jumalan rakkaus vetää meitä puoleensa. Jumalan suunnaton rakkaus ja pyhyys ovat niin puhdasta ja kirkasta, että ihminen ei

MIKKELIN HIIPPAKUNNAN PIISPA

meinaa kestää niiden läheisyydessä. Siitä nousee pelokas kunnioitus. Synninpäästössä kuulemme Jumalan lupauksen: "Älä pelkää, minä olen sinut lunastanut, minä olen sinut nimeltä kutsunut; sinä olet minun" (Jes.43:1).

Savitaipaleen kirkko täyttää tänä vuonna 100 vuotta. Näiden kuluneen sadan vuoden aikana Savitaipaleella ja suomalaisessa yhteiskunnassa on tapahtunut järjestyttävän isoja asioita. Edellinen kirkko tuhoutui sisällissodan aikana. Rakennettiin uusi vuonna 1924. Elettiin nuorena itsenäisessä Suomessa. Rakennettiin suomalaista yhteiskuntaa. Kun vuoden vierivät, itsenäisyyttä jouduttiin puolustamaan raskaissa sodissa. Niiden aikana oli monenlaista huolta – rakkaiden ihmisten kohtalo – suomalaisten selviäminen kansakuntana – kotiseudun säilyminen ja myös huoli jokapäiväisen leivän riittävydestä.

Tässä kirkossa on rukoiltu paljon. On pyydetty varjelusta kaikelle mikä on tärkeää ja rakasta. Jälleenrakennuksen vuosien aikana ja sen jälkeen suomalainen yhteiskunta kehittyi vauhdilla. Pari viimeistä vuosikymmentä teknologinen kehitys on mullistanut maailmaa ennen näkemättömällä tavalla. Näiden kaikkien vaiheiden ajan tämä kirkko on säilynyt. Tänne ovat tulleet ihmiset kokoontumaan jalan, kirkkoveneellä, hevosella ja sähköautoilla. - Erilaisessa historiallisessa tilanteessa elävät ihmiset ovat tulleet tänne rukoilemaan: "anna meille meidän jokapäiväinen leipämme" ja kokoontumaan Herran pyhälle ehtoolliselle.

Kun Jeesus asetti ehtoollisen, hän oli viettämässä sapattiaateriaa opetuslastensa kanssa. Leivällä on suuri merkitys juutalaisuudessa sekä koko Lähi-idässä. Jeesuksen syntymäkaupunki Bet'lehem tarkoittaa leivän kaupunkia. Vielä tänäkin päivänä joka perjantai juutalaiset perheet käyvät ostamassa sapattileivän ja pääsiäisen aikaan syödään happamatonta leipää. Jeesus sanoi olevansa elämän leipä. Joka syö elämän leipää ei koskaan kuole. Jeesus on elämän leipä. Me kohtaamme hänet ehtoollisessa. Tavallinen leipä pitää meidän ruumiimme hengissä, mutta Jeesus on leipä, joka pitää sielumme ja henkemme elossa.

Usko Jeesukseen on ruokaa taivaasta, ikuisen elämän leipää. Jeesus asetti ehtoollisen muistoateriakseen. Mutta ei ainoastaan muistokseen. Hän lupasi olla läsnä aina kun ihmiset siunaavat leivän ja viinin hänen nimeensä - aina kun syömme hänen ruumiinsa ja verensä. Näin voimme ymmärtää, että me ihmiset emme ole pelkkää materiaa, emme ole pelkkä ruumis, joka tarvitsee ravintoa. Olemme myös henki ja sielu, jotka tarvitsevat ravintoa taivaasta.

Ehtoollisen vietto murtaa ajan. Me ihmiset käsitämme jotakin siitä, miten sata vuotta on kulunut kaikkien niiden tapahtumien kautta, joita sadan vuoden aikana on ollut. Ymmärrämme, kuinka tätä kirkkoa on rakennettu, huollettu, korjattu ja pidetty yllä eri vaiheissa. Ajan kulumisen avautuu kulumisen ja korjaamisen, sortumisen ja rakentamisen kautta. Ehtoollisessa aika rikkoutuu. Ikuinen taivaallinen tulee läsnä olevaksi tässä hetkessä.

Toivon, että myös tulevat sukupolvet löytävät tiensä tähän kirkkoon, ymmärtävät oven päällisen tekstin turvallisena lupauksena ja saavat syödä yhä uudestaan elämän leipää, joka ravitsee sielun. Hoitakaa siis rakkaasti kirkkoanne ja seurakuntaanne, ja kutsukaa kaikkia tänne syömään elämän leipää, evästä ikuisen elämän tiellä.

Mari Parkkinen, Piispa

